

Fernando Bonassi

Az utcáról összegyűjtött 100 történet

Fernando Bonassi: 100 histórias colhidas na rua. São Paulo: Scritta, 1996.

4.

A nappali szoba már az utcán van: kanapé, két fotel, dohányzóasztal, szőnyeg, váza és ülőke. Hisztérikusan síró nő kapaszkodik a TV-be – félve keresi az égen az eső jeleit. Gyerekek nyamognak a cumijukon, az otthon melegére vágnak. Férj sehol. Kutya sehol. A ponyvás teherautó egy szempillantás alatt elszállít mindent.

Vigh Alexandra fordítása*

8.

Valaki fekszik egy autó alatt a sugárúton. Már kora reggel látszik, hogy ez a kedd is rosszul kezdődik. De nincs torlódás. A kocsiban ülő emberek csak későn figyelnek fel rá. És már mennek is tovább. Akárcsak én (aki mindig jóval hamarabb észreveszem ezeket a dolgokat), először arra gondolok, hogy csak egy sietős munkát végző autószerelő, ezután meglátom az aszfalton végigcsorduló vékony csíkot, amely túl piros ahhoz, hogy olaj legyen.

Vigh Alexandra fordítása

II.

Beállt a forgalom. Mindennapos dolog, de a rendőrség egyáltalán nem tesz ellene semmit. Már-már elviselhetetlen a szmog. Meglapulnak az alagút falánál. Egy elmélázó sofőrre várnak, korommal és kipufogógázzal álcázzák magukat. Köztudott, hogy azokra figyelnek fel, akiknél le van húzva az ablak, azokra, (rámutat egyre) akik „magukban beszélnek, elgondolkoznak, a rádió hangjaival dudorásznak.” Odamennek, részegezik a sofőrre a fegyvert és fejbe lövik. „Mint egy kivégzés.” Valóban az. Csak utána rabolják ki az illetőt. „Néha pedig meg sem történik.” A boltotatról függő hatalmas ventilátorokat nézi. „Hová vezet ez?” Nem vár a válaszomra. Így szól: „Vannak, akik nem lőnek, csak lenyúlnak ezt-azt.”

Pardavi Vanda fordítása*

20.

Hangok a televízióból. Már mindennel előkészült?! Azt mondták, hogy bármelyik pillanatban itt lehetnek! Folyton ott grimaszolnak a reklámokban és a filmekben. Már ott leselkednek az ajtó mögött. Mind. Megerőszakolják a lányát, aki ott alszik az ágyban. Gondolhatott volna rá, hogy kikapcsolja a készüléket, mielőtt kijönnek belőle, és ellepik a folyosót. Tudhatta volna. A kezében tartott késpengén végigcsorog a verejték. Dörömbölnek az ajtón, a zaj úgy visszhangzik a fejében, mint egy hamis zongora. Bejönnek a szobába, megerőszakolják a lányát, aki ott alszik az ágyban! Jaj, ne! Mielőtt ez megtörténne, ő maga végez a lánnyal, ötször belevágja a kést.

Szalatnyai Dóra Laura fordítása*

21.

Az autó az ember második családja. Az úszómedence is a második családja. A komoly betegség is a második családja. A ház a tengerparton is a második családja. A táj is a második családja. A káros szenvedély is a második családja. Az ügyesség is a második családja. A helikopter is a második családja. A csónak is a második családja. A tékozló fiú is a második családja. A leánygyermek is a második családja. Egy kurafi is lehet a második családja – vagy talán mégsem. A második család az mindig egy másik család. A második család az első folytatása, csak más körülmények között.

Vigh Alexandra fordítása

39.

Keze a kormányon. Az ujjai körbe-körbe járnak, végigsimítják a körívét, átölelik, megragadják, összeszorítják. Megjelennek, majd eltűnnek a szeme előtt. A szélvédőbe belevésődik a visszapillantó tükör. Az óramutatók végigsöpörnek a számlapon. Az ívlámpák remegő fénye szétárad a lámpaoszlopok tetejéről, felhasogatja a kocsit hátát és tetejét, majd az aszfalra kihunyo szikraként hull alá. A háttérben egymásba folynak az autók. Elmosódnak a hangok, a szemhéjai lassan szétnyílnak és már a kórházban ébred.

Vigh Alexandra fordítása

56.

Hirtelen nem kap levegőt. A fájdalom fagyos hullámként fut végig a mellkasától az ujj hegyéig: egyszer, kétszer, háromszor; csak nem marad abba. Kihúzza a vasalót, leveszi a tűzről a kuktát; a sípolás hangja még elkíséri, amíg botladozva az udvar felé indul. A kerítésnél támolyogva, a karjaival kapkodva, lerángatja a ruhákat a szárítóról. Lázasan viaskodik velük, végül elesik. De nem áll meg, nem adja fel. Bevoncsolja magát a házba – harminckét lépcsőfok felfelé az ágyáig – és csak akkor hal meg csendesen.

Mészáros Enikő fordítása*

64.

Meghallom, amint felfelé jössz a lépcsőn. Először megcsörgeted a kulcsot, és már tudom, hogy érkezel. Majd kihasználod a pillanatot, amikor a kulcslyukat keresve a tekinteted elveszíti a lépcsőfokok biztos támaszát. Ez az a pillanat, amikor a szemedet rám veted, egy szót remélve. Vágysz bármilyen szóra, ami valósággá tudná tenni a találkozást velem. Úgy gondolom, ez az, ami valójában történik, és semmiképp sem akarok nagyképűnek tűnni – ritkán tudom elhinni, hogy bármilyen figyelem tárgya lehetek. Hiszem, hogy mindez újra és újra megtörténik majd az életem során, amíg itt élek. Talán hónapokig. Te, amint a tekinteteddel belém fúrsz. Én, amint hagyom, hogy ez így legyen. Az ember minden alkalommal belehal egy kicsit ebbe.

Mészáros Enikő fordítása

90.

Először láttam holttestet az utcán: "Az utca veszélyes hely, kölyök. Az ember úgyis halott, mire felébred. És a forgalom egy nagy szar, az ember elhányja magát tőle. Először láttam holttestet az utcán: apró, lőtt sebek a testen, a halál már birtokába vette az összeesett tetemet és kevesebb vér, mint a filmekben, a szél pedig süvített. És csodáltam, hogy a gyertyákat nem oltotta el és az újságokat sem hordta szét.

Tóth Lili Anna fordítása*

98.

Nem képes felkelni. Egyszerűen képtelen. Amúgy sem tudja, hogy minek. Utál kávé főzni. Utálja kerülgetni a bútorokat. Utál üzenetet hagyni. Utál szótár után nyúlni, ha egy szót nem ért olvasás közben. Utál a vécén időzni, mert utána ki kell törölnie a fenekét. Még mozogni is utál, mert az már olyan, mintha dolgozna. Saját kétségei közt él egy egérlyukban.

Szalatnyai Dóra Laura fordítása